

[Energiministeren]

Jeg har også indtryk af, at der er forståelse for, at det på baggrund af forhandlingernes kommercielle karakter ikke vil være hensigtsmæssigt at lægge stærke politiske forspændinger på statselskabets forhandlingsmandat.

Lad mig derfor blot nævne, at regeringen – også på baggrund af udviklingen i det europæiske prisniveau – forventer, at forhandlingerne fører til en forbedring af vores samlede gaskøbspris, og at der også i øvrigt sikres en løsning, som er tilfredsstillende for samfundet som helhed.

Forhandling

Riishøj (SF):

Det var jo et kort svar i betragtning af problemets størrelse. Det er rigtigt, at vi har fået en orientering i Folketingets Energipolitiske Udvalg, som jeg ikke kan referere her, men jeg kan roligt sige, at den ikke gav flere oplysninger, end ministeren gav her. Jeg sagde i min indledning, at vi er helt klar over, at der er tale om en balancegang, men spørgsmålet er, hvor meget kendskab til de overordnede sammenhænge i dette, man kan forholde Folketinget; det er i sidste instans os, der tager stilling til aftalen. Når DONG måtte være nået frem til et forhandlingsresultat, ved vi jo alle sammen, at løbet er kørt. Det, der er afgørende for os at Folketingets Energipolitiske Udvalg har kendskab til, er betragtninger med hensyn til, hvordan forskellige varianter af en aftale påvirker forsyningssikkerheden og påvirker vores gasreserver ud fra det kendskab, vi har til gasreserverne, og hvilke begrænsninger en eksport af naturgas til Sverige og Vesttyskland i stigende målestok sætter for en mere rationel indenlandsk anvendelse af gassen. Vi kan risikere, hvis det går galt, at vi kommer til at stå i samme situation som i 1979, hvor vi efter aftalens indgåelse fik en voldsom debat, efter at man havde indgået aftale om store ekstra gasmængder, men uden at have gjort sig klart, hvordan gassen skulle anvendes. Det udviklede sig til et stort slagsmål, der skadede det samlede gasprojekt. Det vil vi i hvert fald fra SF's side ikke medvirke til kan ske igen.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, hvad det egentlig er, Folketinget ikke må vide. Før vi har de forskellige udbudsrunder i Nordsøen og i den danske undergrund generelt sker der jo en

orientering og i og for sig en ganske god orientering af Det Energipolitiske Udvalg, hvor vi får forelagt problemstillingerne, får forelagt grundlaget. Der er nogle tal, vi ikke får at vide, men alt i alt får vi i og for sig et ganske rimeligt grundlag for senere at tage stilling til de tilbud, som kommer fra de selskaber, der skal bore i de områder, DUC giver tilbage.

Men når det gælder forhandlinger med DUC, må vi altså ikke få en sådan bredere forhåndsorientering, der gør, at vi til sin tid kan tage stilling til den endelige aftale. Vi kan så stå i den situation, at vi skal sige ja til en aftale, der omfatter disse tre Storebæltsbroer, uden at vi har et rent grundlag at tage stilling til det på. Grundlaget er bestemt bedre i forbindelse med de udbudsrunder, der gælder for de områder, A. P. Møller har givet tilbage. Det kan godt være, at der er et flertal i Folketinget for, at Folketingets Energipolitiske Udvalg ikke skal have en sådan orientering. Det tager vi så til efterretning, men vi skal ikke, når aftalen er indgået, stå som dem, der ikke i hvert fald har gjort et forsøg på at få et grundlag for at tage stilling til en gaskontrakt, der nok skal komme stor diskussion om bagefter.

Samfundet har jo interesser i dette her, og det er forhåbentlig – vi ved det jo ikke – meget sammenfaldende med den forhandlingslinje, DONG fører. Vi har en særlig interesse med hensyn til betalingsbalancen, med hensyn til miljøvaretagelse, med hensyn til dansk beskæftigelse og med hensyn til den langsigtede forsyningssikkerhed. Vi ved ikke, om disse interesser bliver varetaget, og forhandlerne har ikke fået nogen retningslinjer at forhandle ud fra.

En af de afgørende forudsætninger for succes i forhandlingerne med DUC er, at samfundet får en indsigt i de erfaringer, DUC har opnået som eneoperatør på de producerende felter på dansk område siden 1972. Det gælder indsigt i felternes produktionsegenskaber, omkostninger ved udbygning og drift af offshore-installationer, finansieringsforhold og meget andet. Den indsigt har vi jo ikke i dag, i kraft af at staten for det første jo ikke ejer de felter, DUC har, og for det andet ikke har en andel i DUC.

Det rejser det andet spørgsmål, som der også har været diskussion om, nemlig om staten skal gøre i det mindste noget aktivt for at få en andel i DUC. Mulighederne er forpasset for en sam-